

Radīt paliekošu ietekmi

DIENAS EKSPERTS
ZANE OLINA*

«**ES MĀCU** matemātiku desmitajiem – humanitārā novirziena klasei, kas tradicionāli kļūst par vājāko klasi skolā. Vēl nesen pats no skolas sola, kur vidusskolas beigšanas matemātikas eksāmenā ieguvu 100% punktu, biju šokēts, satiekot skolēnus, kuri domā, ka viņiem dzīvē matemātika nebūs vajadzīga. Precīzi nosakot skolēnu zināšanu līmeni, izvirzot konkrētus mērķus sev un skolēniem, palielinot viņu motivāciju, sešos mēnešos esmu panācis sekmju uzlabošanos. Administrācija atzinusi, ka šī klase neies savu līdzinieku pēdās...»

«Pirms pusotra gada kļuvi par klases audzinātāju 23 piektklasniekiem. Diviem skolēniem bija ļoti labas sekmes, pieciem – viduvējas, bet 16 – zemas. Skolēni jutās slikti un nespēja uzlabot rezultātus, jo viņiem bieži trūka pamatzināšanu. Kopā ar vecākiem noorganizējām kopīgus «mācīšanās vakarus», īpašu uzmanību veltot tieši matemātikas un angļu valodas apguvei. Izmantojām spēles un sarunas arī savstarpējo attiecību uzlabošanai. Daudziem skolēniem klasē uzlabojusies motivācija un atzīmes.»

«Es strādāju mazā lauku skolā. Daudziem skolēniem vecāki ir bez darba, dzer, nespēj nodrošināt bērnu pamatvajadzības. Vairāki bērni veic lauku darbus, un viņiem nav laika izmācīties. Viņiem bieži ir sliktas sekmes. Šie bērni nekad nav redzējuši dzīvi ārpus sava ciema. Skola šiem bēr-

Ieklausīsimies vairāk skolotāju stāstos

niem ir vienīgās durvis uz nākotni. Mans uzdevums ir atgriezt šos bērnus dzīvei, pirmkārt, jau noticot pašiem sev.»

«Rasma iet 10. klasē, kur mācu angļu valodu. Viņu interesē māksla, mūzika, apģērbu modelēšana, taču ne angļu valoda. Es gribēju, lai viņa mācās un piedalās angļu valodas stundās. Es mēģināju viņu iesaistīt, taču bieži Rasma tā arī nepateica ne vārda. Bet es nepadevos. Bija vajadzīga liela pacietība, bet pamazām – īsas atbildes, trīs vārdu teikumi, galvas mājieni. Pieņēmu jebkādu atbildi izņemot klusumu vai *I don't know*. Pagāja trīs mēneši. Tad vienu dienu mēs diskutējām par skolu un kādēļ tā vajadzīga. Diskusija jau bija gandrīz galā, kad Rasma pacēla roku – viņa gribēja runāt. Tās bija vienreizējs brīdis – mums abām. Rasma tagad zīmē smaidīgas sejas pat uz tiem pārbaudes darbiem, kuros viņai nav labu rezultātu. Viņa regulāri apmeklē stundas un pilda mājas darbus.»

Šie ir reālu skolotāji stāsti par ikdienu. Ikdienu, kas pilna īstiem izaicinājumiem. Ikdienu, kas prasa milzu atbildību par savu rīcību. Ikdienu, kas prasa risināt kompleksas problēmas. Skolā nav laika skatīties pulkstenī, nevarot sagaidīt pusdienlaiku kā reizēm sēžot pie biroja rakstāmgalda. Ieklausīsimies vairāk skolotāju stāstos. Viņi rada paliekošu ietekmi mūsu bērnu dzīvē. ♦

* Ph.D iespējamās misijas direktore